

SPECTACOLE

Octavian SAIU

Confruntat, dar detașat

Piesa lui Israel Horovitz – ce-și propune să ne vorbească, după propria mărturisire, despre „dragoste și demnitate la locul de muncă”, dar și despre „relația strânsă între pierderea locului de muncă și pierderea speranței”, – este scrisă cu aproape treisprezece ani în urmă. Problematika general-umană a societății contemporane, oglindită în lumea câtorva muncitori într-o hală de pește, tratează raportul dintre existența lor – în această închisoare asumată voit – și modul în care le este hotărât destinul. Relațiile interumane tensionate, guvernate de pasiuni sălbatice, de individualism egoist sau de umilință în-crâncenată sunt fruste, iar personajele iubesc, suferă, visează și savurează amintiri, ignorând gravitatea împrejurărilor, într-un dialog pigmentat de adevăruri crude. Prin decizia luată de un patron, pe care nici nu-l cunoaștem, de a închide fabrica – moment ce condensează esența piesei – e anulată orice șansă de revoltă, curmând tradiția aces-

Teatrul Național din București – *Dragoste în hala de pește* de Israel Horovitz. Regia și versiunea scenică: Ion Cojar. Decorul și costumele: Irina Solomon și Dragoș Buhagiar. Cu: Marius Florea Vizante, Vivian Alivizache, Simona Bondoc, Bogdana Darie, Mircea Rusu, Raluca Petra, Magdalena Cernat, Cezara Dafinescu, Olga Delia Mateescu. Data premierei: martie 1999.

tor „fish people”, legați, nu doar financiar, de ceea ce fac.

În filosofia sa simplă, piesa nu se poate totuși feri de simplism, de prolixitate, de ritmuri trenante... Pentru că sunt articulate psihologii, individuale și de grup, ea prilejuiește însă actorilor, evoluând sub bagheta profesorului Ion Cojar, portretizări conturate. Surprinzând personajul în dialectica stărilor – de la răbufniri violente, la tentativa histrionică de ispășire – Mircea Rusu îi impune forță, personalitate. În interpretarea actriței Vivian Alivizache, multiplu eșec al lui Florence, capătă un dramatism răscolitor. Marius Florea Vizante imprimă tânărului redus la limita derizoriului accente de umor, dar și de tandrețe. Păstrându-i ușoara vulgaritate, Raluca Petra izbutește să ofere tinerei Josie substanță sufletească tulburătoare. Alături de ei, Olga Delia Mateescu, Bogdana Darie, Magdalena Cernat, Cezara Dafinescu și Simona Bondoc realizează roluri autentice.

Dincolo de creațiile actricești, rămâne întrebarea în ce măsură ne ajută acest text să medităm la marile teme ale actualității noastre, dacă, într-adevăr, le putem regăsi în el... Oricum s-ar răspunde, opțiunea repertorială a directorului de teatru și a regizorului Ion Cojar pare a nu se susține.

Creat în directă proximitate a publicului, spectacolul încearcă să refacă atmosfera realității. În ciuda strădaniilor scenografilor, a interpretărilor care conving, nu reușește. Realismul montării e o capcană: limpiditatea totală – concretă și plastică – a imaginilor anulează, într-un fel, efortul comunicării. Identificarea nu e posibilă, iar detașarea reflexivă este agresată de stridențe. Confruntarea cu această „felie de viață” este, așadar, dominată de reacții de moment, superficiale. Viața la care ne întoarcem, percepută mediat sau imediat, ne pune mai multe și mai dureroase semne de întrebare.

Marius Florea Vizante și Raluca Petra

